

den levensstandaard en de groote stijging der kosten, die de uitoefening der praktijk medebrengt, zal het vast te stellen minimum genoemde bedragen moeten overschrijden."

Het valt moeilijk aan te nemen, dat de minister al de genoemde argumenten voor een „belangrijke" verhooging zou bedoelen als aanloop voor een vermeerdering van slechts 25 pCt.. Men krijgt den indruk, dat men de toegestoken hand slechts heeft te aanvaarden, tenzij VAN BRUGGEN erin geslaagd is, de zaak in eerste instantie te bederven.

In elk geval schijnt het ons hoogst ongewenscht, dat in het *Tijdschrift* en dat nog wel in een hoofdartikel van de hand van iemand, die geacht wordt op de hoogte te zijn van hetgeen er leeft in den boezem der Maatschappij, meeningen worden neergeschreven, waardoor de collega's ernstig kunnen worden bemoeilijkt bij het behartigen hunner belangen.

Namens het bestuur van den Amsterdamschen Geneeskundigen Kring:

Amsterdam,
7 September 1920.

G. P. VAN TROOIJEN, *voorzitter*.
H. D. DE HAAS, *secretaris*.

HERHAALDE KEURING VAN GEZONDE PERSONEN.

De heer PINKHOF acht het oorbaar, onder bovenstaanden, onschuldigen titel, aan het slot van een desbetreffend, aan de *Med. Klinik* ontleend bericht, een fellen, hatelijken uitval te doen tegen de spoorwegmaatschappijen, die van de behandelende artsen schending van het beroepsgeheim zouden eischen en, om dit te kunnen doen, den beambten hun recht op vrije artsenkeuze ontnemen. Het is te betreuren, dat iemand, die met zooveel autoriteit als de heer PINKHOF de beroepsbelangen behandelt en behartigt, zich niet beter op de hoogte stelt, alvorens zulke grove onjuistheden ten beste te geven. Inderdaad stond in het reglement van het zieken- en ondersteuningsfonds de bepaling opgenomen, dat de behandelende geneesheer zich verplicht, op aanschrijving der bevoegde chefs binnen één etmaal schriftelijk verslag te geven over *den aard, de oorzaak* en den vermoedelijken duur der ziekte van personeel der maatschappij. Ik wil hier dadelijk bijvoegen, dat dit aan mij, die meer dan twintig jaren spoorwegarts ben en geruimen tijd een vrij groot aantal beambten te behandelen had, nooit is gevraagd en dat ik ook op de verklaringen van ongeschiktheid tot dienstverrichting nooit den aard der ziekte heb ingevuld en dat dit ook nooit van mij is gevorderd. Blijkt hieruit reeds voldoende, dat het verband, door den heer PINKHOF gelegd tusschen de opgedrongen schending van het beroepsgeheim en het ontbreken van vrije artsenkeuze, niet bestaat, zoo zal iedere gedachte daaraan wel verdwijnen, indien ik hier mededeel, dat in de laatst herziene uitgaaf van het bovengenoemde reglement, bijgewerkt tot 1 Januari 1920, de door mij gecursiveerde woorden zijn vervallen en dat sinds dien datum ook in de verklaringen van ongeschiktheid tot dienstverrichting niet meer naar aard of oorzaak der ziekte wordt gevraagd. Een vaste keuringscommissie, die op gezette tijden het personeel, dat in verantwoordelijke betrekkingen werkzaam is, of beambten, die herhaaldelijk en langdurig ziek zijn, onderzoekt op hun verdere geschiktheid, bestaat overigens bij de spoorwegmaatschappijen reeds tal van jaren.

Amsterdam,
2 September 1920.

D. H. KOETSER,
voorzitter der Vereeniging van spoorwegartsen.

Niet ik, maar de *verdedigers* van de aanstelling van vaste artsen bij de spoorweg-ziekenfondsen hebben herhaaldelijk de noodzakelijkheid hiervan betoogd met het oog op de veiligheid van het reizende publiek. De arts, die niet aan de maatschappij verbonden is, zou deze niet waarschuwen, als er bij het spoorwegpersoneel afwijkingen werden waargenomen, die gevaarlijk zijn voor de reizigers. In mijn hatelijken uitval heb ik slechts er op gewezen, dat hun beveiliging op betere wijze kan worden bereikt dan door aanstelling van vaste artsen.

PINKHOF.